

Zpravodaj

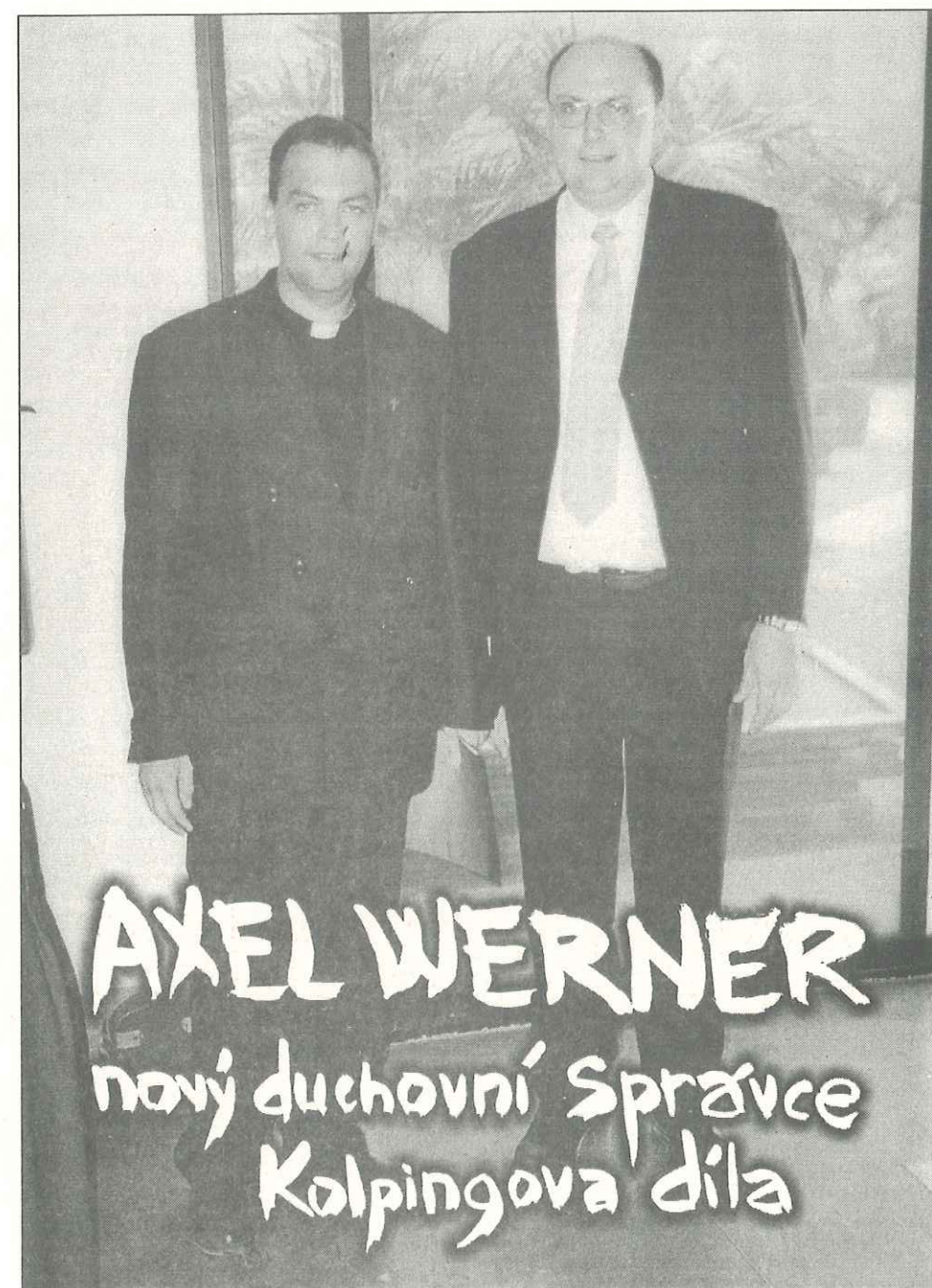
2/2002

KOLPINGOVA DÍLA ČESKÉ REPUBLIKY

"Ad sum – zde jsem – připraven sloužit"

Vydává Centrální svaz Kolpingova díla České republiky, nám. Republiky 22, 591 01 Žďár nad Sáz.
telefon, fax: ++ 420 – 616 – 620 207, 219 07, web: www.kolping.cz, e-mail: kolping@kolping.cz
Evidenční číslo: MK ČR E 11096

AXEL WERNER
nový duchovní správce
Kolpingova díla

Zprávy z Mezinárodního Kolpingova díla

Axel Werner, nový generální duchovní správce Kolpingova díla.

Za Heinrichem Festingem zůstalo velké dílo.

Tuxtla/Mexico

Zvolen 8. nástupce Adolpha Kolpinga

Členové generální rady Mezinárodního Kolpingova díla zvolili na zasedání 29. dubna 2002 P. Axela Wenera osmým nástupcem Adolpha Kolpinga. Pan Axel Werner tak převezme úřad generálního duchovního, preláta Heinricha Festinga, který více než 30 let duchovně vedl mezinárodní Kolpingovo dílo. Na zasedání generální rady byli pro tento úřad na výběr 3 kandidáti. Pan Axel Werner se prosadil hned v prvním volebním kole a za velkého aplausu členů generální rady přijal zvolení a přání všeho dobrého od mnoha národních svazů.

Axel Werner novým generálním duchovním správcem Mezinárodního Kolpingova díla

Axel Werner, tak se jmenuje nový generální duchovní. Sedmatřicetiletý kněz byl zvolen 29. dubna v Mexiku generální radou mezinárodního Kolpingova díla. Axel Werner vystřídá preláta Heinricha Festinga, který mezinárodní Kolpingovo dílo duchovně vedl 30 dlouhých let a nyní v 71 letech odchází na odpočinek. S volbou Axela Wenera se mezinárodní Kolpingovo dílo rozhodlo pro duchovního, který klade velký důraz na demokratickou spolupráci všech národních svazů. "Každé národní Kolpingovo dílo má právo a povinnost, aby se bralo jako plnohodnotný člen se svými schopnostmi", řekl nový generální představený při jeho představení před zvolením. Potom ještě dodal: "Sbírka perel je

OBSAH

1.	Zprávy z Mezinárodního Kolpingova díla	2 – 4
2.	Anketa	5 – 6
3.	Olympiáda terapeutických komunit	6
4.	Návštěva členů Kolpingova díla z Pasovské diecéze	7 – 11
5.	Kolpingova rodina Zadní Zhořec	11 – 14
6.	SEKÁČ 2002	15 – 16
7.	Kolpingova rodina Velká Bíteš	17 – 22
8.	Přátelství Kolpingových rodin Höchstadt a Žďár nad Sázavou	23 – 24
9.	3. Pouť Kolpingova díla ve Věznici	25 – 26
10.	Kolpingova rodina Dobrá Voda	27
11.	Akce, na kterých byste neměli chybět	28

Zprávy z Mezinárodního Kolpingova díla

cennější než jedna samotná perla." V tomto smyslu by chtěl Axel Werner posílit intenzivní výměnu mezi Kolpingovými rodinami a národními svazy po celém světě. Po celosvětovém rozkvětu mezinárodního Kolpingova díla během třicetiletého působení dřívějšího generálního představeného Festinga je nyní čas, aby se upevnila práce uvnitř.

Vlastní životopis Axela Wenera:

Narodil jsem se 21. srpna 1964 v Bonnu a vyrůstal jsem v městské části Oberkasselu. Na tamějším gymnáziu jsem ukončil roku 1983 maturitou svou školní dráhu. Po vstupu do kněžského semináře a teologickém studiu jsem byl vysvěcen na kněze 1. června 1990 v Kolíně nad Rýnem. Potom začala moje činnost kaplana v Kolíně-Urbachu a v Kolíně-Grengelu. V letech 1993-1995 jsem také působil v kostele Sv. Augustina.

Roku 1995 následovalo moje přestěhování do Latinské Ameriky. Tři roky (1995-1998) jsem pracoval jako farář v německy mluvící farnosti San Miguel a rovněž jako kaplan v arménské čtvrti "Jaime Roldos" v Quito-Ekvádor. Od 1. dubna 1998 jsem přijal na prosbu kolínského arcibiskupa místo faráře v německo-mexické farnosti Sankt Thomas Morus v Mexiku.

Měl bych zřejmě uvést také tu věc, že ačkoliv jsem dosud nebyl formálním členem Kolpingova díla (ve všech farnostech, ve kterých jsem dosud žil a pracoval, neexistuje žádná Kolpingova rodina), velice blízce se ztotožňuji s myšlenkami Adolpha Kolpinga.

Při mé návštěvě v Brazílii (1993) na faře Sao Joao da Fronteira mě poprvé seznámil Mons. Lotario Weber s myšlenkami Adolpha Kolpinga a jejich prosazením se v Latinské Americe. Vztah ke Kolpingu se stupňoval během mého pobytu ve Quito, prostřednictvím biskupa Emila Stehle, který hledal možnosti upevnění Kolpingova díla v Ekvádoru.

Zástupci místního indiánského kmene přinášejí dary nově zvolenému duchovnímu správci.

Zprávy z Mezinárodního Kolpingova díla

Kolín/Tuxtla

Zvoleno nové generální prezidium

Vedle volby nového generálního duchovního správce byla na programu zasedání generální rady v Tuxtla/Mexiko i volba generálního prezidia. Generální prezidium je výkonným orgánem mezinárodního Kolpingova díla a zasedá 4 - 5x ročně. Generální prezidium se skládá ze třech volených členů úřadu mezinárodního Kolpingova díla, dále také z nově zvoleného generálního duchovního pana Axela Wernera, generálního sekretáře Huberta Tintelotta, hospodáře Bernharda Hennekeho a ze čtyř dalších na pět let volených osob z řad generální rady. Členové generální rady zvolili následující 4 osoby do generálního prezidia: Otec Roland/Jižní Afrika, Juan Carlos Saez/Chile, Otto von Delleman/Itálie-Jižní Tirolsko a duchovní správce německého KD Alois Schröder.

anketa ??? anketa ??? anketa ???

"Jak vnímáte současnou diskusi ohledně tzv. Benešových dekretů" a jaké vidíte řešení této otázky?"

P. František Fráňa, duchovní správce KD ČR, spirituál Biskupského gymnázia A. Kolpinga

Žádný dekret, zákon, právní norma ani rozhodnutí nemohou být na světě absolutně spravedlivé. Každý takový dokument by měl být v souladu s principy morálky a spravedlnosti, prost odvety a být k prospěchu většiny. Faktem zůstává, že obvykle i někomu způsobí újmu. Těžko se dnes hodnotí, zda Postupimská konference v tomto smyslu postupovala, zdá se však, že Košický vládní program byl již poněkud poplatný Moskvě.

Mám za to, že prezident Beneš volil tu optimální variantu řešení z těch, které se mu nabízely, pokud však byly v dané situaci ještě jiné reálné možnosti. Pokud tyto dekrety způsobily někomu křivdu, jejich odvolání po 57 letech ji nemůže napravit. Čím méně lidstvo věří v Boží spravedlnost, tím více se marně snaží dovolat lidské satisfakce.

Pokud má člověk vytvořeny dobré aspoň základní životní podmínky, má je vděčně přijímat a umět odpouštět utrpěné skutečné i zdánlivé křivdy, aby i jemu mohlo být odpuštěno.

MUDr. Tomáš Lajkep, předseda KR Velká Bíteš, psychiatr

Pokud chceme do Evropské unie, je třeba sladit naše právní povědomí s evropskou judikaturou. Osobně si neumím dost dobře představit, že by měly zůstat v platnosti takové právní normy, které pardonují provádění trestných činů na příslušnících jiného národa. V dialogu s různými sdruženími nejde o pravdu, kterou jeden má a druhý ne, ale o pravdu, kterou je třeba hledat.

P. Petr Franta, duchovní správce KR Starý Plzeň, farář ve St. Plzenci

Podle mě jde o uměle vyhraněný konflikt. Postupimská konference zde dala jasnou odpověď a tzv. "Benešovy dekrety" byly výsledkem. Jestliže dnes začne někdo zpochybňovat tyto dekrety, mohl by jít v historii i dále a zpochybňovat např. Norimberský proces. Jak jsem již řekl, dnes je z toho především politická otázka a v okamžiku, kdy politikům docházejí argumenty, začínají lítat facky, nebo i rakety. Já sám pocházím z příhraniční oblasti a z vlastní zkušenosti vím, že se obyčejní lidé vždycky nějak domluví.

A jak z toho ven? Každý z nás by měl začínat každý nový den sám u sebe a měl by si umět přiznat vlastní chyby a svůj díl viny.

PhDr. Josef Nový, sekretář KR Dobrá Voda u Hartmanic

Tuto diskusi vnímám jako umělé vytváření neklidu a podávání zkreslených informací. Dekretů bylo více než 100, pouze 4, a ještě nepřímě, se týkaly odsunu Němců. Málokdo má před volbami v ČR odvahu připomenout, že v bodě 3 česko-německé deklarace vyjádřila česká strana, mimo jiné, lítost nad nespravedlností kolektivní viny a nad poválečným vyháněním sudetských Němců.

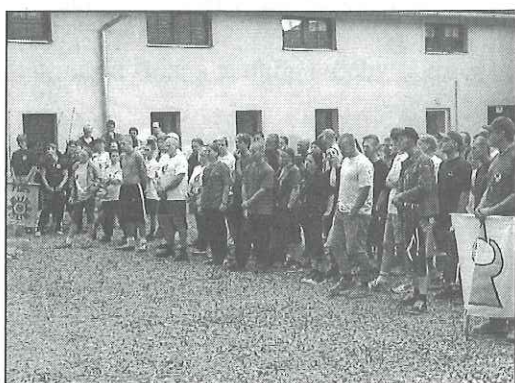

Ing. Josef Kupčík, předseda KR Blansko, tajemník MÚ Blansko

Benešovy dekrety vnímám jako součást našeho právního řádu. Jsem pro jejich zachování. Je škoda, že byla při restitucích prolomena hranice roku 1948 a tím otevřena diskuse kolem Benešových dekretů. Je správné vracet majetek, který komunisti násilně ukradli svým spoluobčanům od roku 1948. Není však dobré vracet se více do historie a řešit majetek Němců, kteří rozpoutali válku (jako národ). Určitě byli postihnuti zabavením majetku i slušní a nevinní lidé, ale jak to dnes s odstupem času rozlišit? A k jakým historickým křivdám bychom se vraceli potom? K Bílé hoře? Nebo ještě dál? Diskusi kolem dekretů považuji za účelovou, je to hra na národnostní city v předvolebním čase s cílem vytežit volební body.

Olympiáda terapeutických komunit

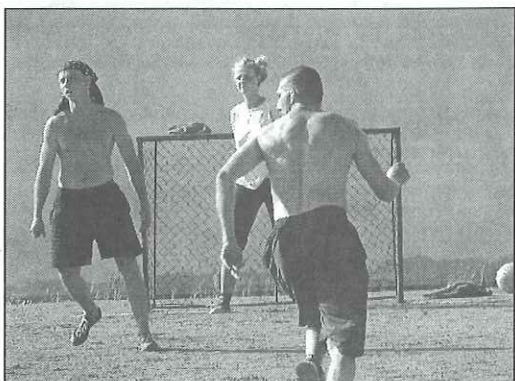

Ve dnech 11. a 12. června uspořádala Terapeutická komunita (TK) Sejřek (provozovatelem je Kolpingovo dílo ČR) tradiční olympiádu, které se mohly zúčastnit všechny TK působící v České republice. Terapeutické komunity jsou zařízení, v nichž se léčí především mladí lidé, kteří se dobrovolně rozhodli skončit se svou drogovou závislostí.

Na Sejřek nakonec dorazili zástupci 9 komunit (celkem jich je v ČR asi 13 opravdu fungujících) a spolu s domácími se letošní olympiády tedy zúčastnilo celkem 10 družstev, což je jistě dobrá účast, když uvažíme, že někteří přijeli například z Dobré Vody u Javorníka, která leží až u česko-polských hranic.

Družstva se mezi sebou utkala v softbale, fotbale, orientačním běhu, štafetě a utajené disciplíně, ze které se nakonec vyklubalo pojídání sýra na čas! Vítězem sportovních disciplín (jak by řekl Rychlonožka) se stala domácí TK Sejřek, celkovými vítězi však byli všichni zúčastnění, kteří zde po tyto dva dny vytvořili skvělou kamarádskou atmosféru. Obdiv patří samozřejmě místním organizátorům, kteří celou akci perfektně připravili.

Michael Kubík

Návštěva členů Kolpingova díla z Pasovské diecéze

Dlouho očekávaná chvíle je tu. Opět mám možnost se setkat se známými a přáteli z Kolpingova díla z Pasova a okolí. Je pondělí 20. května krátce před polednem, stojím na rušné křižovatce před pivovarem v Plzni a vyhlížím autobus firmy "Pfeffer Reisen".

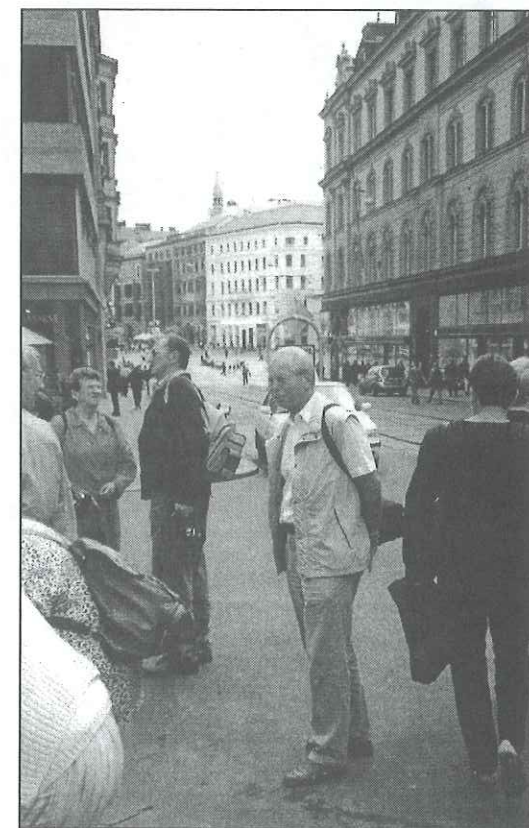
Téměř přesně před rokem jsem absolvoval podobnou cestu ovšem v opačném směru. Tehdy se vydal autobus se členy Kolpingova díla ČR na poznávací zájezd do pasovské diecéze na pozvání Diecézního svazu Kolpingova díla z Pasova. Naši noví přátelé se nám příkladně věnovali a během týdne nám ukázali nejen mnoho krásných míst jejich kraje, ale také jsme se seznámili s činností mnoha Kolpingových rodin.

S téměř dvouhodinovým zpožděním, způsobeným zácpami na hranicích, se objevuje autobus z jehož oken již na mě mává Hildegard, Alfons, Wolfgang, Werner Ve dvoře pivovaru se tedy mohu se všemi osobně přivítat a Wolfganga (předseda pasovského Kolpingova díla a vedoucí zájezdu), který se omlouval za zpoždění ujistit, že z vlastních zkušeností vím jak obtížně se při takovýchto akcích přesně dodržuje program a jak často je nutné improvizovat. Po obědě v pivovarské restauraci Na Spilce, jsme navštívili Pivovarské muzeum a poté si prohlédli plzeňské náměstí s jeho dominantou - kostelem svatého Bartoloměje. Za chvíli jsme již však uháněli do Starého Plzně, kde bylo připraveno setkání se členy Kolpingovy rodiny Starý Plzenec a Nýřany. Nejdříve jsme si vyšlápli na vrch Hůrka nad Starým Plzencem, na kterém stojí vzácná stavba - románská rotunda svatého Petra a Pavla. Zde sloužil staroplzenecký farář P. Petr Franta pro nás všechny česko-německou mši svatou. Celé naše putování po vlastech Českých jsme tedy zahájili modlitbou za zdar naší cesty a budu již trochu předbíhat, když řeknu, že naše modlitba byla vyslyšena.

Na faře však již tou dobou naklepávala paní Komínková (předsedkyně KR Starý Plzenec) se svojí pomocnicí řízky a připravili nám tak skvělou večeři. Před ní jsme si ještě dopřáli na prostranství před farou přípitek, který pro nás sponzorsky připravil podnik Bohemia sekt sídlící ve Starém Plzenci. Tento večer jsme se viděli s mnoha členy obou Kolpingových rodin, shlédli ukázkou prací chlapců z modelářského kroužku Kolpingovy rodiny a svojí krátkou návště-

V očích pasovských hostů se zračilo velké očekávání, co že je to u nás čeká a nemine.

Odpolední procházka Brnem.

Návštěva členů Kolpingova díla z Pasovské diecéze

vou nás na faře poctil sám plzeňský biskup Mons. František Radkovský, který k našim hostům promluvil v jejich rodném jazyce, což bylo velmi milé. Nocleh, který jsme měli rezervovaný v Berouně a únava po celodenním putování nás donutily k tomu, že jsme se museli s našimi milými hostiteli rozloučit a uhánět na Prahu.

Druhý den ráno okolo 10 hodiny jsme dorazili do Prahy, kde na nás čekala Mirka - nová zaměstnankyně Kolpingova díla, která nám dělala průvodkyni a spolu s ní jsme se vypravili na Pražský hrad. Dále nás čekal Senát a jeho historické prostory, jejichž prohlídku nám zprostředkoval předseda Kolpingova díla ČR Stanislav Bělehrádek. Ten se s mnohými z našich německých hostů již znal, protože se naši loňské cesty do pasovské diecéze účastnil také. Prohlídku Prahy jsme zakončili výbornou večeří a procházkou po Karlově mostě. Noc jsme strávili v útulném hotelku na okraji Žďáru nad Sázavou.

Středeční dopoledne jsme věnovali staviteli Santinimu a prohlídce poutního kostela na Zelené hoře - památce UNESCO. Někteří odvážlivci se mnou vystoupili na věž kostela sv. Prokopa a naskytl se nám krásný rozhled po celém Žďáře. V sousední kapli sv. Barbory byla tou dobou výstava fotografií paní Daniely Švandové ze Světlé nad Sázavou, které pomáhala paní Hanušová z KR Slatiňany - účastnice loňské cesty do Pasova. Prohlédli jsme si tedy tuto výstavu nazvanou "Je tolik krásného světla ve světě" a odebrali se do Kolpingova domu na žďárském náměstí, kde naše hosty oficiálně přivítal a provedl po budově centrální sekretář KD ČR Libor Havlík. Oběd nám v jídelně Kolpingova domu připravili a naservírovali žáci SOU Adolpha Kolpinga pod vedením svého mistra pana Jičínského a nutno podotknout, že pasovští ocenili jejich zručnost. Po krátkém volnu pro každého, kdy si měl každý možnost nakoupit co

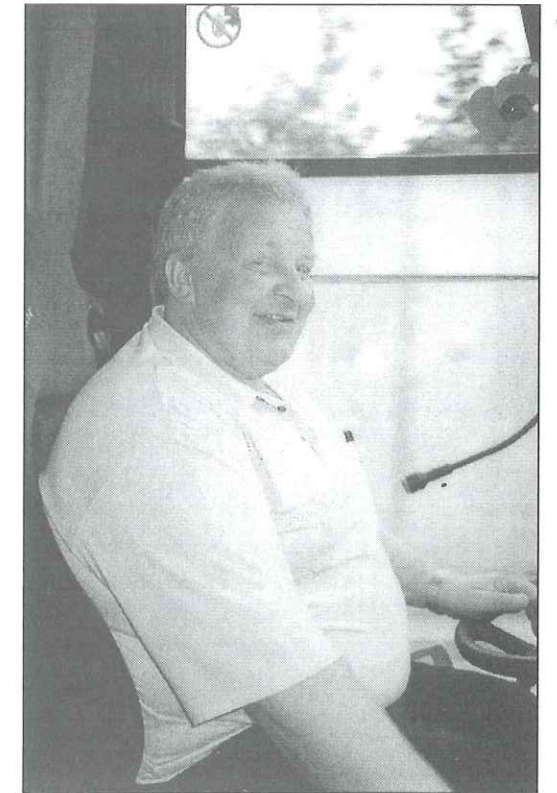
potřeboval (nejčastější artikl : film do fotoaparátu, pohlednice, informační turistické brožury), jsme nastoupili cestu do Moravského krasu, kde jsme měli být ubytováni v krásném hotelu "Skalní mlýn", který je umístěn přímo v srdci krasu nedaleko Kateřinské jeskyně. Po ubytování se a večeři jsme nastoupily společně s přítomným předsedou Kolpingovy rodiny Blansko panem Josefem Kupčíkem do přistaveného Eko-vlárku, který nás odvezl k Punkevním jeskyním. Jejich prohlídka byla úchvatná, zvláště příchod na dno propasti Macocha byl pro každého velkým zážitkem. Samozřejmě ta-

Návštěva členů Kolpingova díla z Pasovské diecéze

ké plavba na lodičkách vyvolala spoustu veselí a proto, když jsme s vlárkem zastavili opět před hotelem, viděl jsem v očích našich hostů, že na dnešní večer budou v dobrém dlouho vzpomínat. Potom jsme se rozloučili a poděkovali za doprovod a pěkné informační materiály našemu průvodci panu Kupčíkovi

Čtvrteční program měl být perný a náročný : Velehrad, Kroměříž, Arcibiskupské sklepy! Hned na začátku naší cesty přišla první komplikace. Před Uherským Hradištěm se spravovala silnice a objížďka nás dovedla do takřka neprostupných hvozdů, kterými se klikatila úzká silnička. Již tato cesta byla velkým zážitkem (zvláště pro řidiče Alberta) a jen díky tomu, že v autobuse byla skvělá parta, jsme překonávali všechny překážky s úsměvem. Každá nová komplikace naopak vyvolávala paradoxně nový výbuch smíchu a když k tomu připočtu ještě bohorovný klid "busfárera" Alberta, který vše co se dělo na silnici a v jejím okolí vtipně glosoval svým neuvěřitelným (a hlavně nesrozumitelným) bavorským dialektem, nic nás nemohlo zastavit! Na Velehradě se nás ochotně ujal P. Peroutka, který nás provedl po bazilice Nanebevzetí Panny Marie a sv. Cyrila a Metoděje a v německém jazyce vše vyložil. Následoval oběd v útulné restauraci "Mlýn" a již si to Albert uháněl se svým autobusem (kdy každý jeho pohyb s volantem či řadicí pákou prozrazoval, velké souznění a také respekt mezi neživým strojem a jeho zavalitým pánem) do Kroměříže, či jak říkají místní do "Kroměříža". Zde jsme si

prohlédli překrásné prostory místního Arcibiskupského zámku a po přesunutí se o patro níž, jsme se ocitli v Arcibiskupských sklepech, které jsou význačné svojí výhradní produkcí mešního vína. Po seznámení se s historií těchto prostor a výroby vína přišla na řadu degustace. Ochutnali jsme asi 7 druhů vín a největší úspěch mělo víno Chardonay ročník 1999. S veselou náladou jsme opouštěli Kroměříž a svěřili se do rukou Albertových.

Stále klidný vyrovnaný a usměvavý řidič Albert.

Po prohlídce Kroměřížského zámku jsme se vydali na "dikladnou" prohlídku Arcibiskupských sklepů.

Návštěva členů Kolpingova díla z Pasovské diecéze

Poutní kostel Jména Panny Marie ve Křtinách.

V pátek ráno jsme se probudili podruhé a naposledy v Moravském krasu. Hned po snídani se k nám připojil předseda Bělehrádek, který si udělal čas ve svém nabitém programu a rozhodl se tento den strávit s námi. Ze Skalského mlýna jsme se přesunuli o pár kilometrů dál do obce Křtiny, které jsou známým poutním místem a stojí zde překrásný poutní kostel Jména Panny Marie. Zde se nám opět dostalo fundovaného výkladu od pana děkana P. Prnky a opět v němčině! V nedalekém Blansku, kde jsme měli domluvenou prohlídku zámku a muzejní expozice věnované Moravskému krasu a nejstarším hutím v tomto regionu, mohli naši přátelé obdivovat krásné ukázky dekorativní a užitkové litiny pocházející z blanenské ČKD. Když jsme už byli na Moravě, nemohli jsme opomenout navštívit metropoli Brno. Zde jsme se nejdříve naobědvali v luxusním hotelu International, kde jsme byli všichni kromě pana Bělehrádka poprvé. Nikdo z našich německých přátel asi neviděl film Dědictví s Bolkem Polívkou a proto se pouze mně vybavila známá scéna z tohoto filmu, která se odehrála přímo v této restauraci a skončila hromadnou rvačkou. My jsme si naštěstí kaviárové tousty nedávali a tak jsme také spořádaně po obědě restauraci opustili a vydali se na prohlídku centra města. Kostel sv. Jakuba, Janáčkovo a Mahenovo divadlo, náměstí Svobody, Petrov Po tomto opravdu fyzicky náročném programu

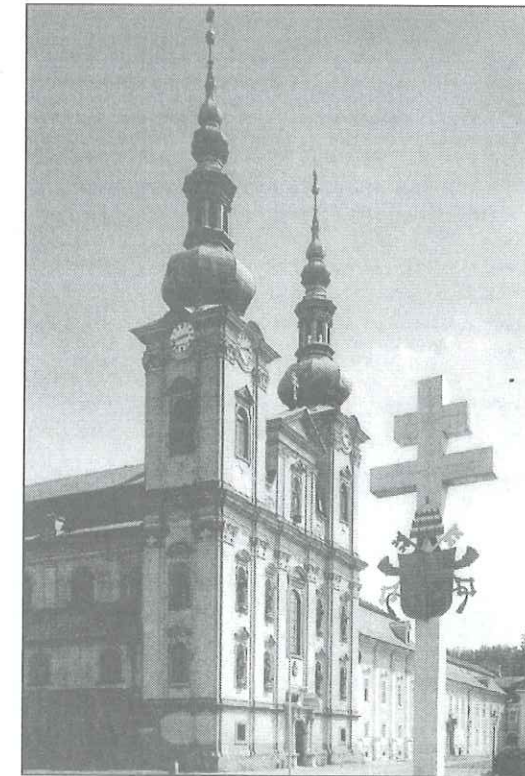
Stanislav Bělehrádek a manželé Divischovi, jejichž příjmení napovídá, že pocházejí z bývalého Československa. Byli zde tedy na návštěvě své bývalé vlasti.

j jsme se autobusem vydali do nedalekého Slavkova, kde jsme si na místním zámku prohlédli expozici v ě n o v a n o u Napoleonským válkám a samozřejmě také bitvě u Slavkova (cizincům známější Austerlitz). Při cestě zpět do Brna jsme ještě zastavili na dálničním sjezdu odkud byl vidět vrchol kopce Žuráně (odtud řídil Napoleon bitvu "Tři císařů") a druhý vrch Santon, mezi kterými se rozprostíralo bojiště. Zde jsme se také rozloučili s panem Bělehrádkem, který se vracel domů, zatímco my zamířili na Vysočinu do Žďáru nad Sázavou. Zde strávili naši hosté poslední noc v ČR a navíc bylo v tento páteční večer ještě připraveno setkání s několika Kolpingovými rodinami. Ve večerních hodinách jsme

Návštěva členů Kolpingova díla z Pasovské diecéze

se sešli v jídelně Biskupského gymnázia A. Kolpinga a byl jsem rád, že se zde sešli nejen členové místní Kolpingovy rodiny, ale také přátelé z Měřina, Slatiňan, Tří Studní a Zadního Zhořce. Právě pan Kučera ze Tří Studní, zde byl se svým "bandem" a hrál nejen k poslechu, ale také k tanci. Na ten se však dostalo až po večeři, kterou připravili opět žáci SOU Adolpha Kolpinga. Dorazit jsme se mohli gyrosem popřípadě cukrovinkami ze stejné dílny. Došlo na oficiální proslovy, ale také na neoficiální rozhovory. Před půlnocí se pasovští rozhodli ulehnout na kutě, protože je druhý den čekala dlouhá cesta domů. Vyprovozdil jsem je tedy až k autobusu, kde jsme se museli rozloučit. Musím říci, že mi tito lidé za necelý týden přirostli k srdci. Byl u nich patrný opravdový zájem o historii i současný život v naší zemi. Nebyli nikterak nároční ve svých požadavcích (ubytování, strava ...) a z jejich slov bylo patrné, že do svých domovů přivezou ze země svých východních sousedů samé pozitivní zprávy.

Michael Kubík, vedoucí výpravy

Bazilika na Velehradě.

Kolpingova rodina Zadní Zhořec

Náš poutní zájezd do Hruškovy meditační zahrady

Interiér kaple svatého Maxmiliána Kolbeho.

Kaple nad studánkou u Dobré vody, místo počátku "Mariánských Klokot".

Dlouho jsme se připravovali na zájezd do Hruškovy meditační zahrady v Doudlevcích u Plzně. O Luboši Hruškovi - jeho osudu - jsme věděli dávno z relací Svobodné Evropy, televize, z Proglasu. To vše a hlavně přímá výzva paní Lukešové z Ostrova nad Oslavou (také s námi byla na poutním zájezdě v Římě a její manžel byl spoluvězněm pana Hrušky), abychom se do této kouzelné zahrady podívali, rozhodla o cíli našeho zájezdu.

Vyjeli jsme ze Zadního Zhořce ve třičtvrtě na šest ráno 18. 5. s požehnáním našeho pana děkana Jana Peňáze. Cestu jsme začali modlitbou k Andělu strážnému a radostným růžencem s prosbou a důvěrou ve šťastný návrat. S půlhodinovou přestávkou - věnovanou protáhnutí ztuhlých údů - jsme dorazili k zahradě pana Hrušky kolem desáté ho-

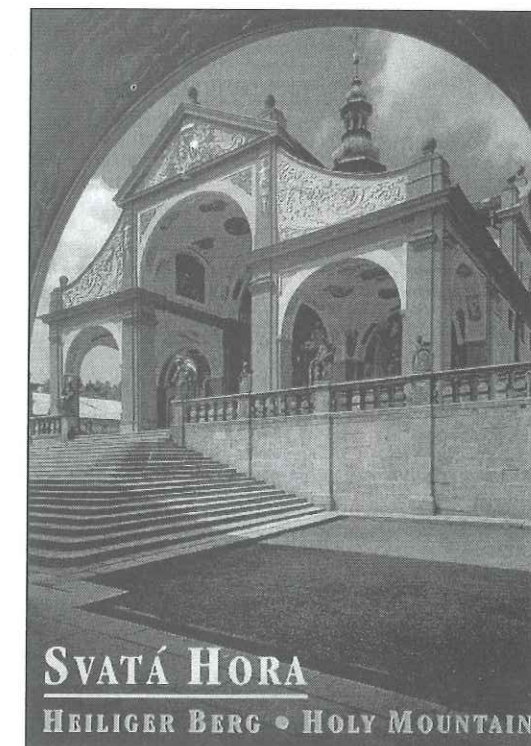
diny. Zde jsme se setkali s odborným výkladem pána, který zasvěceně hovořil o příčinách vzniku meditační zahrady. Luboš Hruška - mladý jednadvacetiletý důstojník československé armády viděl kam spěje naše vlast po únoru 1948 a rozhodl se emigrovat. Chytili ho na hranicích, odsoudili na osmnáct roků vězení. Poznal všechna komunistická vězení - včetně krutého Leopoldova - ale i nápravně pracovní tábor Bytíz u Příbrami s uranovými do-ly. Byl zavřený s politiky, lékaři, kněžími - prostě s duchovním výkvětem našeho národa. Ve vězení se setkal se "západáky", letci 301. i 312. perutě. Viděl západního letce Slámu zakovaného do řetězů. Setkal se zde i se "svobodovci", kapitánem Buršíkem - hrdinou SSSR, ale také s hokejisty Bubníkem, Rozínákem, setkal se s básníkem Rotreklem. Poznal osobně

Kolpingova rodina Zadní Zhořec

Náš poutní zájezd do Hruškovy meditační zahrady

mučení lidí, ukrutný hlad, samotku i betonové korekce. Mnohokrát byl na pokraji smrti, viděl spoluvězně, kteří prošli utrpením a skončili sebevraždou. Viděl vraždy nevinných obětí komunistické zvěle.

Při všem ponižování a hrubé brutalitě se zde setkal s kněžími, kteří ho na cele s láskou přijali, rozdělili se o kousek chleba. Hlavně však jemu jako ateistovi ukázali cestu k Bohu. Byl zde pokřtěn a on zasažen Boží láskou si tehdy umínil, že postaví, vrátí-li se domů živ a zdrav, památník komunistickým obětem zla. Když se skutečně po amnestii vrátil (strávil 11 let ve vězení), otec mu věnoval sad plný ovocných stromů. L. Hruška přetvořil tento sad kouzelně na zahradu plnou okrasných dřevin. Borovice a jiné jehličnany různě tvarované v nepřeborné škále zeleně jsou promísené kvetoucími okrasnými keři a vzrostlými rododendrony. Dva rybníčky, v nichž plavou červení jesení a nad nimi pestrobarevné lekníny. Sametový trávník, na který se člověk bojí vstoupit, odolává náporu tisíců návštěvníků z naší republiky, ale i z ciziny. V různých zákoutích je umístěna křížová cesta akademického sochaře Romana Podrázského se čtrnácti zastaveními. Obrovské žulové monolity nejsou na překážku této malebné zahrady. Vše, celá atmosféra - vybízí k meditaci, ke ztišení a usebrání se. Je to místo, kde zlo přetvořil L. Hruška na odpuštění a dobro. Třicet roků pra-

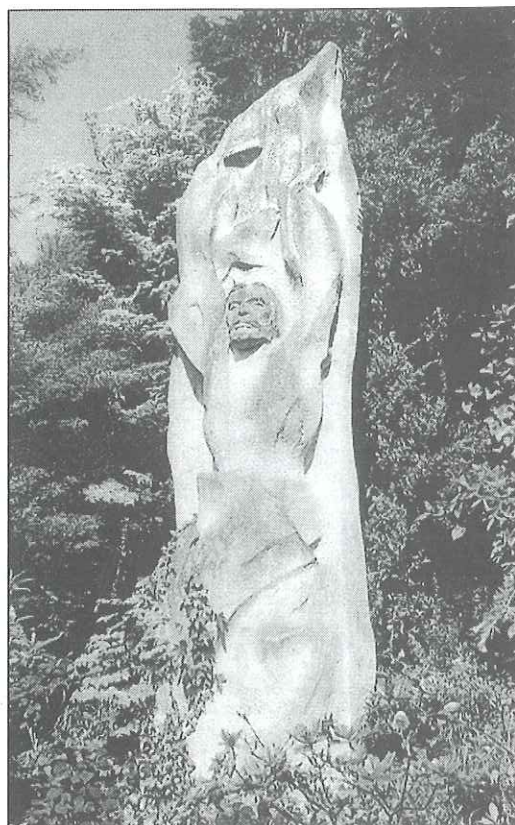
Trojice otevřených kaplí na východní straně baziliky P. Marie Nanebevzaté.

"Úmysl - to je jedna věc, provést ho - druhá! Luboš Hruška úmysl provedl a věru, že to nebylo snadné. Pánu Bohu a nám všem (a těm příštím) k obdivování v pokoře."
1.6.1993 Pavel Tigrid, ministr kultury ČR

Kolpingova rodina Zadní Zhořec

Náš poutní zájezd do Hruškovy meditační zahrady

coval, musel se učit roubovat,..... to co se mu podařilo, nemohl by udělat sám, kdyby nenávist nepřetavil v odpuštění. Zde mu pomáhal Bůh.

I my jsme se pomodlili křížovou cestu a v kapli, věnované vězni umučenému v Osvětimi - Maxmiliánu Kolbemu, jsem ukončili naše zamyšlení nad krásou, kterou L. Hruška oslavil utrpení.

Na zpáteční cestě jsme se zastavili v muzeu Třetího odboje. I zde jsme měli odborný výklad bývalého vězně, který prošel uranovým jáchymovským peklem. Zde jsme obdrželi požehnání svatohorské madony a v Klokotech u Tábora jsme mohli být účastní mše svaté a ve svatém přijímání jsme se setkali s Pánem.

Domů jsem šťastně dorazili po dvacáté hodině. Ani jsme necítili únavu a všichni jsme děkovali Bohu, že se náš zájezd vydařil.

Za Kolpingovu rodinu Zadní Zhořec
Jan Král

Kolpingova rodina Zadní Zhořec v Hruškově zahradě.

Rovnýma nohama vstříc

prázdninovým dobrodružstvím

Tandem Řezno hledá dobrovolníky do 26 let se znalostí PC/internet a NJ či AJ na 3 až 12 měsíců (vše hrazeno + kapesné 175 eur měsíčně). Kdo dřív...

Stipendia na semináře v SRN pro české odborníky na práci s mládeží nabízí Tandem.

Dvoutýdenní až tříměsíční profesní praxe v Německu pro učně, studenty a absolventy VOŠ, SOŠ a SOU a nezaměstnané ve věku 16 až 26 let, včetně kapesného min. 500 Kč/týden (viz výše). Základ němčiny nebo angličtiny nutný. Místo praxe je třeba si domluvit přes Tandem Plzeň. Speciální nabídka pro tesaře, zedníky, pokrývače a jiná stavební řemesla.

Program EU "Mládež":

Česká národní agentura Mládež nabízí krátké studijní cesty (6 dní) do Belgie, Dánska, Litvy, Francie, Itálie, Lucemburska, Německa, Nizozemí, Rakouska, Rumunska, Švédska, Španělska a Velké Británie. Přihlášky ihned na www.youth.cz

Evropská dobrovolná služba (EDS) – možnost dlouhodobého pobytu v EU zdarma! Česká národní agentura programu "Mládež" (youth@youth.cz) má příležitostné nabídky.

Dlouhodobá dobrovolná služba (kde, jazyk, trvání, nástup, uzávěrka, pozn.):

- organiz. Č/N seminářů a homepage, Hohenberg n. Ohří, N, rok, *, do 25 let, kap. 175 eur/měs.
- streetwork s dětmi, Alby u Stockholmu, A(+Šv.), 6 měs. od srpna, do 26 let - kap. 200 eur/měs.
- organizování dobrovolné služby, Como (I), A, 6 měs. od září 2002, ihned, kapesné
- organizování přeshraničních kult. projektů, Pregarten (A), N+A, 3-12 měs., ihned, kapesné
- organizování kempu pro postižené, Bodrum (TR), A/N/I, aspoň měsíc mezi V – IX, Genc.,
- totéž v Hameenkoski (Fin.), A, 6 a více měs., od r. 2002, kapesné 500 FIM/měs.
- terapeutická komunita Innisfree (USA), A, 12 měsíců nebo méně, kdykoli, od 21 let
- vysílání dobrovolníků do zahraničí, Poznaň, A, rok od září 2002, OWA

Workcamp v Mongolsku vždy na 2 až 6 týdnů v době od 1.5. do 30.9.2002 na stavbě kempu pro nápravu padlých dívek pořádá organizace MYDC. Hlaste se průběžně na www.mydc.org.mn

Program EU "Kultura" vyhlašuje granty na rok 2003 na téma interpretační umění. Bližší informace na Kruhu nebo v České kanceláři Culture 2000, tel. 02.24809134, fax 02.2326121.

Rakouské ministerstvo vzdělávání, vědy a kultury nám činí velkorysou nabídku "Evropská mládež poznává Vídeň": skupiny 10 a více osob ve věku 14 až 30 let se zúčastní týdenního programu s ubytováním v mládežnické ubytovně, to celé za 182 eur na osobu (+ cesta). Tak Ď.

Měsíční stáže pro mladé ochránce životního prostředí v Regionálním středisku Rady Evropy/ u Budapešti:

termín	uzávěrka
26. 8. až 22. 9.	12. 7.
30. 9. až 27. 10.	23. 8.
11. 11. až 8. 12.	23. 9. 2002

Stipendia H. Humphreyho – 10 měs. na vybrané univerzitě USA včetně šestitýdenní stáže. Předpoklady: absolvent VŠ a nejméně pětiletou praxí, perfektní angličtina, Uzávěrka 10.10.2002

Komise o globalizaci Mezinárodního parlamentu mládeže hledá příspěvky od lidí ve věku 15 až 28 let. Přihlášky: www.iyp.oxfam.org/involved/questionnaire.html , uzávěrka 30. 9. 2002.

Literární soutěž o 300 britských liber za esej do 2000 slov o Česku a Slovensku v angličtině. Uzávěrka 30. 6. 2002, detaily na www.bcsa.co.uk

SEKÁČ 2002

Sekáči opět měřili své síly na Kinského louce u Žďáru

Kosit louku na čas je pěkná zabíračka. Však také ženy, kteří se u Bránského rybníka ve Žďáru nad Sázavou v sobotu zúčastnili mistrovství republiky v kosení trávy, propotili v parném dopoledni nejen litr te-
kutin.

Sedmého ročníku soutěže Sekáč roku, pořádaného Kolpingovým dílem ČR, se zúčastnilo celkem osm žen a dvaatřicet mužů. Nejprve na louce v areálu hraběte Kinského kosili kvalifikační čtverec trávy o rozměrech desetkrát deset metrů. Každý ze soutěžících si musel podle pravidel donést vlastní kosu a kosit předepsaným postupem. Pokud by zlomil kosu, nebo by jinak porušil pravidla soutěže (zakázáno například během soutěže kosu měnit), byl by okamžitě diskvalifikován.

Aktivní účast ohlásil ministr zemědělství Jan Fencel, ale nakonec ji kvůli zahraniční cestě odvolal. "Politici už dnes neumí kosit," komentoval to s dávkou ironie Václav Dobrovolný z pořádajícího Kolpingova díla. I tady se však politici objevili: ministr

SEKÁČ 2002

Nejlepší muži v seniorské kategorii.

Skupině Šlapeto to opravdu šlape.

Ženská část startovního pole.

dopravy Jaromír Schling, Jan Kasal či okresní šéf KDU-ČSL Jaroslav Hulák.

Po pokosení kvalifikačních čtverců - tálků - čekal na soutěžící verdikt komise rozhodčích, kteří rozhodli o osmi mužích a šesti ženách, postupujících do finále. Ve finále pak sekáče čekalo kosení táлку o rozměrech 6,3 krát 40 metrů (pro muže) a 4 krát 28 metrů (pro ženy).

V technice kosení se u jednotlivých soutěžících projevily rozdíly. "Někdo má dvoumetrový záběr, já mám záběr tak metr šedesát. Pak musím kosit ve více pruzích. Před dvěma lety jsem tu zlomil kosiště. Zkoušel jsem tehdy jinou kosu, ale musel jsem vzdát, nešlo to. Zanedával jsem si, ale nedá se nic dělat," řekl šestadvacetiletý soutěžící Radim Němec ze Starého Města u Moravské Třebové, který se letos účastnil žďárského mistrovství sekáčů již potřetí.

Putovní pohár nakonec získal jeden z favoritů soutěže, čtyřadvacetiletý Zdeněk Sláma z Maršovic. Mezi ženami stejnou trofej obdržela šestapadesátiletá Věra Mitisková z Uhřetovic. První místo v kategorii mužů veteránů získal třiadvacetiletý František Mitiska z Uhřetovic.

Nejstarším účastníkem soutěže sekáčů byl osmašedesátiletý Jan Hudeček z Lánice u Velké Bíteše. Naopak nejmladším soutěžícím byl patnáctiletý Tomáš Chalupa z Mělkovic na Žďársku. Lidé si mohli také prohlédnout výstavu historické zemědělské techniky, či si poslechnout písničky v podání staropražských muzikantů Šlapeto.

Tomáš Blažek, NT Mlejn

Kolpingova rodina Velká Bíteš

Nenadálé setkání

Kolpingova rodina Velká Bíteš už tradičně působí ve městě v oblasti kultury a divadla. V minulých letech hráli naši muži Cimrmanovy hry a děti o Vánocích každoročně ztvárnili narození Krista v některé z dětských her od paní Marie Holkové. Protože jich však není neomezený počet a bítešští farníci už všechny znali, rozhodli jsme se o uplynulých Vánocích pro experiment a napsali jsme svoji vlastní hru a zapojili do ní kromě dětí i mládežníky. Byli jsme napjatí, jak se tato spolupráce bude vyvíjet a jak ji budou zejména ti starší z herců vnímat. Obsadit role se podařilo velmi rychle. Nikdo z oslovených neodmítl.

Tato hra byla nová také v tom, že měla hercům i divákům ukázat, že Vánoce nejsou událostí, která se kdysi stala, na kterou sice rádi sentimentálně vzpomene, ale která je už poněkud neaktuální. Také jsme v ní chtěli objasnit, co je to advent, jaký je jeho smysl, k čemu je adventní věnec a proč je adventní barva fialová.

Teprve na prvních zkouškách jsme poznali, že je to tvrdý oříšek a dostali jsme strach, že to v poměrně krátké době, kterou jsme si na přípravu představení určili, ne zvládneme. Naštěstí paní režisérka Ludmila Kučerová měla dostatek zkušeností, a tak s vypětím všech sil všechno obdivuhodně zvládla. Na mě bylo sestavit dívčí scholu a nacvičit s ní vhodné písničky, které by celou hru doplňovaly. I to byl náročný úkol, zvláště proto, že šikovná a ochotná děvčata měla každý den celou řadu kroužků a aktivit, takže se těžko hledal prostor pro zkoušení. Nakonec se ale podařilo sestavit i scholu a obsadit ji zdatnými hudebníci, takže jsme kromě zpěvaček zapojili i dvě houslistky, flétnistku a jedna dívka hrála na keyboard. Písničky se děvčatům líbily, tak je zpívaly s chutí a nakonec jsme tuto scholu využili i pro litur-

Vánoční hra "Nenadálé setkání".

Kolpingova rodina Velká Bíteš

gický zpěv o Vánocích - na Štědrý den zpívala na odpolední mši pro děti a na Boží hod na mši v jedenáct hodin.

Hra byla o prožívání adventu v rodině a ve škole. Děti hrály dětské role, mládež hrála "dospěláky". Byl to příběh rodiny Zahradníčkovy, která se společně připravuje na Vánoce pěkným prožíváním adventu. Rodiče dětem vysvětlují smysl adventu, adventního věnce i smysl adventní přípravy na Vánoce. Děti se rozhodnou, že se tedy připraví co nejlépe, a navzdory dílčím neúspěchům a selháním se jim to podaří. Snaží se vnést Ježíšova ducha nejen do rodiny a kostela, ale i do školy a mezi kamarády. Po štědrovečerní večeři a rozbalování dárků se večer v postýlkách povzdechnou, že by tak rády byly tenkrát u toho a uviděly Ježíška. V noci je probudí světlo a ony zjistí, že se ocitly "tenkrát v Betlémě". Jdou s pastýři k jeslím, pohladí si Ježíška a od Marie se dozví, že Ježíš viděl jejich snahu a touhu a rozhodl se jejich přání splnit. Děti ráno nevědí, zda to byl sen nebo skutečnost, ale cítí se velmi obdarované a mají velkou radost. Vědí, že i dnes je možné setkat se s živým Ježíšem.

Eva Lajkepová

Mojžíš ve Velké Bíteši

Na Květnovou neděli 24. 3. 2002 byla v našem kostele sv. Jana Křtitele uvedena hra Mojžíš. Jejím tématem, jak ostatně prozrazuje název, byl životní příběh starozákonního Mojžíše a úděl izraelského lidu v egyptském zajetí. Po křížové cestě se

Hra Mojžíš "Egyptský dvůr".

ve zdejší kostele shromáždily asi čtyři stovky diváků z Bíteše i z poměrně širokého okolí. Někteří se přišli podívat už podruhé. V předpremiéře byla totiž hra uvedena už o dva týdny dříve, když jsme měli v Bíteši hosty z KR Schrobenuhausen.

Biblické scény byly prokládány a doprovázeny tématickými písněmi, které i samy o sobě byly moc pěkné. Zpívali je sólisté z řad naší Kolpingovy rodiny /Filip Fousek, Eva

Kolpingova rodina Velká Bíteš

Lajkepová, Jindřich Halabala) i schola. Jednalo se o spirituály, hebrejské písně i o skladby od křesťanské skupiny Učedníci.

Hlavní roli ztvárnil Filip Fousek, který předvedl velmi dobrý herecký i pěvecký výkon. Velmi majestátně působil faraón v podání Tomáše Kučery. Jeho dvořany přesvědčivě zahrála bítešská mládež.

Také "Hebrejci" - rovněž většinou z řad mládežníků - hráli s opravdovostí a nadšením. Árona si zahrál Ladislav Koubek, kterého už bítešští občané znali jako úspěšného představitele Cimrmanových her. Uvážlivě a úctyhodně působil Jindřich Halabala v roli židovského staršího Šimeiho a Mojžíšova tchána Jitra. Také ostatní herci se velmi snažili a podařilo se jim diváky "vtáhnout do děje".

K celkové atmosféře přispěla nejen skvělá výprava, pěkné kulisy (Tomáše Lajkepa) a kostýmy, ale i do detailů propracované zvukové efekty (například dětský pláč a bečení ovcí) a živé ztvárnění hořícího keře, které jsme jakožto diváci mohli nejen vidět, ale i slyšet. Posvátné ticho se rozhostilo poté, co z hořícího keře promluvil k Mojžíšovi sám Hospodin v podání Tomáše Lajkepa. I když zpěváci zpívali většinou při přeměně a úpravách scény, bylo je velmi dobře slyšet, protože byli dobře ozvučeni.

Režisérkou této hry byla Eva Lajkepová, která celou hru napsala a připravila a vybrala vhodné písničky. Hlavně však pro divadlo získala a nadchla spoustu mladých lidí, dospělé i děti - na představení se aktivně podílelo asi pětadvacet herců a zpěváků. V dnešním uspěchaném světě nám ukázala, že každý máme svých starostí na hlavu.

Představení jsem viděla dvakrát a myslím si, že Mojžíš, který takto "ožil" v našem kostele, se skutečně vydařil a ti, kdo ho viděli, mi jistě dají zapravdu a shodnou se v tom, že nepřišli zbytečně a neodcházeli s prázdnou. Do třetice hráli naši "ochotníci" tuto hru 18. dubna ve zdejší Kulturní domě, kde si dobře poradili s pro ně novým prostorem, a navzdory tomu, že měli od "Mojžíše" téměř měsíc dovolenou, potěšili diváky a předvedli velmi dobrý výkon.

Lucie Ventrubová

Soutěžení s Kolpingem

V letošním roce připravila Kolpingova rodina Velká Bíteš pro děti našeho města už tři soutěžní odpoledne. Soutěžilo se v různých oblastech. V únoru se děti spolu s dospělými utkali ve hře "Člověče, nezlob se!", v dubnu proběhla tradiční "kuličkáda" a v květnu děti a mládež měřili své síly v cyklistických závodech.

Kolpingova rodina Velká Bíteš

Soutěž v "člobrdu" se uskutečnila dne 17. února 2002 v Klubu kultury. Sešlo se tam pětatřicet soutěžících z řad dětí i rodičů. Přestože venku bylo zamračeno, v sále "svítilo sluníčko". Všichni se snažili ze všech sil a zapřísahali svoji štěstěnu, aby jim posílala co nejvíce šestek. Ukázalo se, že nezáleží na věku. Děti dospěláky postupně nechaly za svými zády a do fi-

nále postoupil pětiletý Martin Klement (který nakonec vybojoval první místo) a tři malí školáci. Všichni se shodli na tom, že to bylo pěkně prožité odpoledne a že bychom mohli založit novou tradici. O tom, že tato stolní hra je oblíbená nejen v naší zemi, svědčí i skutečnost, že v polovině května proběhl v České republice mezinárodní turnaj v "Člověče, nezlob se!" A víte, kdo vyhrál? Česká školačka.

V dubnu už se všichni těší ven, aby si po dlouhé zimě užili jarního sluníčka. Proto Kolpingova rodina uspořádala letos už pátý ročník kuličkády, a to dne 21. dubna 2002. Na hřišti u bytovek si- ce ještě byly nějaké ty kaluže (které nesmírně lákaly batolata, která přišla s ro-

diči povzbudit své starší sourozence), ale bylo už teplo, tak počasí vylákalo asi čtyřicet dětí, které si zase po roce přišly zasoutěžit ve hře, kterou měli v oblíbě naši dědečkové a babičky, když byli ještě malí. Pravidla byla potřeba vysvětlit už jen těm nejmenším předškolákům, kteří soutěžili poprvé. Ostatní děti už věděly, co je jejich úkolem. Hbitě pobíhaly kolem důlků a cvrnkaly do nich kuličky. Je zajímavé, že ze starších soutěžících se ukázala jako obratnější jednoznačně děvčata a z mladších zase kluci. Všechny děti si odnesly sladkou odměnu.

Do třetice uspořádala Kolpingova rodina dne 1. května 2002 klání pro mladé bítešské cyklisty, kterého se zúčastnilo asi šedesát soutěžících. Ti nejmladší přišli v doprovodu rodičů. Děti z mateřské školy soutěžily v různých disciplínách na kolech i na tříkolkách, školáci kromě toho ještě jeli menší okruh v okolí nové školy. Žáci druhého stupně soutěžili na tradičním cyklokrosové okruhu. Počasí bylo krásné: sluníčko hrálo a vítr se staral o to, aby našim závodníkům nebylo příliš horko. Všechno proběhlo bez nehody a bez komplikací. Soutěžící byli odměněni pěknými věcnými cenami.

Jsme rádi, že se děti našich soutěží pravidelně a rády účastní a že takto můžeme prožít pěkné společné chvíle.

Eva Lajkepová

Kolpingova rodina Velká Bíteš

Les plný pohádek

V neděli odpoledne, 19. června 2002, opět ožilo okolí bítešské Letné pohádkovými bytostmi a spoustou dětí a rodičů. Počasí nám opět přálo a protože byl Pohádkový les letos už počtvrté, věděly už děti, že stojí za to přijít. Však jich přišly bezmála dvě stovky, od batolat v kočárku až po slečny a mladé pány ze druhého stupně základní školy. Rodiče a další dospělí přišli snad ještě v o něco hojnějším počtu.

Letos se poprvé organizace Pohádkového lesa nezúčastnila mateřská škola, která s námi v minulých letech program připravovala, a tak jsme měli obavy, zda se nám podaří naplnit očekávání dětí i rodičů a udržet úroveň, na kterou si v minulých letech zvykli. Ještě do poslední chvíle to vypadalo chvílemi dost beznadějně. Se značnými obtížemi jsme sháněli v řadách křesťanské a kolpingovské mládeže lidi, kteří by byli ochotni se zapojit a něco dětem zahrát. Vždyť hned v pondělí začínaly na středních školách maturity a vysokoškolákům se zase hrozivě přiblížily zkoušky a státnice, takže mnozí měli úplně jiné starosti. Nakonec se ale podařilo jednotlivá stanoviště obsadit "kvalifikovanými" hosty z pohádek. Většina z nich se divadelnický osvědčila už v představení o Mojžíšovi.

Hned kousek od startu, který byl tradičně na Masarykově náměstí u mateřské školy, na děti čekaly princezny, které byly velmi krásné a líbezné a hezky zpívaly. Jen stěžil si Jiřík mezi nimi dokázal vybrat tu pravou, Zlatovlásku. Touto scénkou přispěly do programu děti z Rudy, kde máme "pobočku" naší KR.

Na louce nad čistíčkou na děti čekal motýl Emanuel, který mával křídly a byl smutný z toho, že nemá nikoho, komu by je předvedl. Naštěstí se z trávy překvapivě vynořila Maková panenka, a tak se ti dva seznámili.

U potoka na tradičním místě čekal na děti vodník. Rozutekly se mu ryby a sám by si s nimi vůbec nedokázal poradit. Ještěže přišly děti a pomohly mu ryby pochytyt a přinést zpátky.

U druhého mlýna pobíhal Ferda Mravenec, který ne a ne přinutit Brouka Pytlíka, aby se pustil do nějaké práce. Pytlík se raději vyhříval na sluníčku a byl líný až hrůza. Když přišly děti, rozhodl se, že si s nimi raději bude hrát.

Za mlýnem jsme se ocitli v říši trpaslíků. Právě se všech sedm mužíčků vracelo z práce a prozpěvovali si písničku "hej hou, trpaslíci jdou". Jaké bylo jejich překvapení, když ve svém domečku našli spící Sněhurku, kterou zlá macecha vyhnala z domu. Nakonec se velmi zaradovali, že ji mají, a pozvali ji, aby u nich zůstala.

Z říše trpaslíků to bylo jen pár desítek metrů do pekelné rokle. Některé děti se až bály hrozivě vypadajících čertů. Nehrozilo jim však žádné nebezpečí. Lucifer si zavolal dva čerty, aby mu do

pekla přinesli Dorotu Máchalovou, zlou a chamtivou ženskou. Dostali popis i seznam jejích hříchů, takže nehrozilo, že by do pytle místo Doroty strčili někoho z diváků.

O kus dál zase bloudil v lese princ Jaromír, který se vydal osvobodit princeznu z rukou zlého černokněžníka. Naštěstí potkal Dlouhého, Širokého a Bystrozrakého, kteří k němu vstoupili do služby. Nejenže mu poradili, jak se dostat z lesa ven, ale ještě navíc mu Bystrozraký našel a Dlouhý přinesl krásný náhrdelník, který si Jaromír schoval jako dárek pro svoji princeznu.

Poslední stanoviště připravili tradičně tatínkové. Děti s rodiči se ocitli na loupežnické stezce a byli svědky toho, jak nemá vypadat opravdové loupení. Vždyť malý Lotrando byl tak "zkažený" klášterní výchovou, že kupce nebyl schopen okrást a ještě se od něho nechal sám ošidit o koně, plášť a další své věci.

Na Letné na děti i rodiče čekal táborák, kde si mohli všichni opéct buřty a za kartičku s razítky, která děti dostaly za úspěšné splnění úkolů na jednotlivých stanovištích, si mohly v tombole vybrat nějakou sladkost.

Rádi bychom poděkovali za sponzorský dar panu Slámovi, paní Jeřábkové a První brněnské strojárně.

Účastníci Pohádkového lesa se zdáli být spokojeni. Někteří dokonce svoji spokojenost i vyslovili. Jsme tedy rádi, že i letošní Pohádkový les se vydařil.

Eva Lajkepová

Kolpingova rodina Velká Bíteš

Setkání

Naše Kolpingova rodina poměrně dlouho usilovala o navázání partnerských vztahů s některou ze zahraničních Kolpingových rodin. Za pomoci pracovníků Centrálního svazu KD ČR se nám podařilo navázat kontakt s KR ve Schrobenhausenu a uskutečnit vzájemné setkání, z něhož by mohla vzejít další spolupráce. Chtěl bych čtenáře tohoto časopisu informovat o průběhu a smyslu tohoto setkání.

S předsedou KR ve Schr. F. Maierem jsme si nejprve vyměnili několik mailů, kde jsme dohodli datum, místo setkání a počet účastníků. Zároveň jsme také poprosili M. Kubíka, aby nám pomohl s organizací té části programu, který se měl uskutečnit ve Žďáře nad Sázavou. Naši noví přátelé dorazili do Žďáru v pátek 8.3.2002 poměrně dost pozdě v noci. Zde je čekala vybraná skupina našich členů, která jim připravila pohoštění a nocleh. Následovalo seznámení, které se protáhlo do pozdních nočních (nebo ranních) hodin. Ráno naši členové - vlastně spíše členky, člen byl jen jeden, připravili snídani a ukázali hostům některé pamětihodnosti Žďáru. Odpoledne pak dorazili všichni společně do Bíteše, kde je čekalo na faře

kratší pohoštění. Vyvrcholením sobotního programu bylo divadelní představení "Mojžíš", které napsala a nacvičila s mládeží E. Lajkepová. O tomto představení se rádi zmíníme na jiném místě samostatně, zde bych jen předeslal, že v přípravě na toto drama se podařilo zaangažovat více než třicet herců, hereček, kulisáků a dalších pomocníků. Němečtí přátelé také hrají divadlo a naši produkci vysoce ocenili. Po té následovalo setkání na faře. Program a občerstvení měla zajistit naše mládež a pod vedením Ladislava a Aleše Koubka se podařilo uskutečnit opravdu nezapomenutelný večer. Vzájemně jsme se představili a vyměnili si některé zkušenosti s prací v Kolpingových rodinách.

Ubytování a nocleh jednotlivých hostů byl zajištěn v rodinách. V neděli ráno, po snídani, jsme zorganizovali návštěvu Muzea a hned po té proběhla společně Mše svatá. Opět se činil náš pěvecký zbor. Následoval oběd na faře, kde jsme projednali další možnosti spolupráce a oblasti společných zájmů. Kolem druhé hodiny odpoledne jsme se s našimi novými přáteli rozloučili.

Musím poctivě doznat, že celá akce byla pro nás velmi náročná. O to větší poděkování patří všem, kdo nám pomáhali - ať již to byli pracovníci centrálního svazu, nebo rodiče našich mládežníků. S radostí jsem pozoroval, že mezi našimi hosty a naší mládeží probíhá čilá komunikace a jazykové bariéry jako by vymizely. První společný krok ke vzájemnému setkávání je tedy za námi a já doufám, že další spolupráce bude úspěšně pokračovat.

T. Lajkep

Před ranními chválami v kapli Kolpingova domu ve Žďáře nad Sázavou s hosty ze Schrobenhausenu.

Přátelství mezi Kolpingovými rodinami Žďár nad Sázavou a Höchstädt stále trvá !

Je tomu již deset let, kdy byly navázány první kontakty mezi členy žďárské Kolpingovy rodiny a tehdy nám neznámou KR Höchstädt. Toto město se nachází nedaleko Augsburgu a kontakt byl navázán právě díky dobrým vztahům s vedením Diecézního svazu Augsburg. Tehdy před deseti lety dostala naše KR pozvání k účasti na fotbalovém turnaji pořádaném KR Höchstädt. Tam to všechno začalo. Měli jsme možnost na vlastní kůži poznat, co v praxi znamená tzv. "společensví Kolpingových bratří a sester" a musím říci, že jsem byl nejen já, ale my všichni velmi osloveni ! Samozřejmě nejen pro milé a přátelské přijetí, kterého se nám dostalo, ale především pro hezkou atmosféru, která mezi členy této KR bez rozdílu věku panovala.

Od té doby jsou naše setkávání pravidelná a vytvořily se mezi námi opravdové přátelské vztahy. V tomto duchu proběhla také poslední návštěva höchstädtských u nás. Ve čtvrtek 9.května přijelo 14 členů této Kolpingovy rodiny a místem našeho prvního setkání byl pivovar v Plzni. Prohlídka Pivovarského muzea a oběd navodily hezkou atmosféru na úvod jejich čtyřdenní návštěvy. Po prohlídce chrámu sv.Bartoloměje jsme vyrazili na cestu do Žďáru. Druhý den jsme společně navštívili Brno, které na naše hosty zanechalo velice pěkný dojem. Večer jsme potom uspořádali slavnostní posezení členů obou Kolpingových rodin na oslavu výročí našeho přátelství. Tento večer jsme strávili na Biskupském gymnáziu ve Žďáře, kde žáci SOU A.Kolpinga připravili slavnostní večeři. Před tím však byla sloužena česko-německá mše svatá v gymnazijní

Protážení ztuhlých kloubů po vystoupení auta v Brně.

Předseda KR Žďár nad Sázavou Ing. Jiří Cočev drží řeč, kterou překládá paní Černá.

Přátelství mezi Kolpingovými rodinami Žďár nad Sázavou a Höchstädt stále trvá !

Žďárský farář P. Ervín Jansa sloužil česko-německou mši svatou v kapli Biskupského gymnázia.

kapli, kterou sloužil žďárský farář P. Ervín Jansa. Před večerí zaujali pozornost přítomných krátkými proslovky jak předseda KR Žďár nad Sázavou Jiří Cočev, tak místopředseda KR Höchstädt Karlheinz Hitzler. Příjemným zpestřením bylo vystoupení kapely žďárské KR ve složení: P. Ervín Jansa-tahací harmonika, zpěv, Jan Šustr-basa, Petr Kučera-bicí a Josef Kasal-housle. Druhý den v sobotu odpoledne jsem se svojí manželkou Ilonou a našimi přáteli navštívil Skanzen lidové architektury na Veselém kopci. To byl poslední bod programu,

který jsme připravili pro tuto vzácnou návštěvu z bavorského Höchstädtu.

Toto setkání nás utvrdilo v přesvědčení, že jak my tak oni máme na opačné straně hranic dobré přátele a toto naše přátelství má hluboké kořeny zakotvené právě ve společenství Adolpha Kolpinga. A nám nezbyvá než si přát, aby takovéto přátelství jednou panovalo mezi oběma národy.

Michael Kubík

Ne každá Kolpingova rodina má svoji kapelu. V České rep. jsou to pouze KR Tři Studně a Žďár nad Sázavou. Zleva P. Ervín Jansa - harmonika, zpěv, Petr Kučera - bicí, Jan Šustr - baskytara a Josef Kasal - housle, hogón a líbezný úsměv.

3. Pouť Kolpingova díla ČR ve Věžnici

Kaple Panny Marie Pomocnice křesťanů a bl. Adolpha Kolpinga ve Věžnici je duchovním stánkem Kolpingova díla u nás a rádi bychom, kdyby se stal jakousi Mekkou našich členů a příznivců, kteří by tak alespoň jednou do roka do Věžnic přijížděli.

Letos jsme tuto pouť uspořádali 9. června a v kapli se sešli členové jak místní Kolpingovy rodiny, tak přátelé z Kunštátu, Velké Bíteše a samozřejmě Žďáru nad Sázavou. Poutní mši svatou sloužil duchovní správce KD ČR P. František "Tišek" Fráňa, který v promluvě hovořil mimo jiné o tom, že každý z nás má na tomto světě a ve své době určité poslání od Boha. Tak jako ho měl ve své době Adolph Kolping, tak ho má dnes každý z nás.

Předseda KR Věžnice Ing. Josef Málek v roli ministranta ministruje Otci Tiškovi.

Pohled do presbytáře kaple bl. A. Kolpinga ve Věžnicích.

3. Pouť Kolpingova díla ČR ve Věžnici

Po mši svaté jsme se jako již tradičně přesunuli do sálu nedalekého Kulturního domu, kde bylo pro poutníky připraveno pohoštění.

Za organizaci poutě je třeba poděkovat především předsedovi Kolpingovy rodiny Věžnice panu Ing. Josefovi Málkovi a samozřejmě všem ostatním členům hostitelské KR, zvláště pak ženám, které připravily to výše zmiňované skvělé pohoštění.

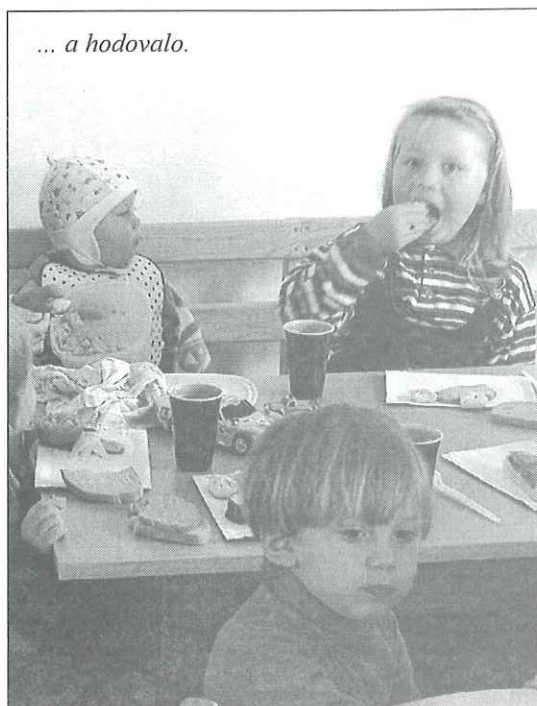
Michael Kubík

Po mši svaté se hodovalo ...

... a hodovalo ...

... a hodovalo.

Při mši svaté asistovaly také dvě vlajky KR Věžnice a Žďár n.S.

Pouť na Dobré Vodě

V kostele sv. Vintíře na Dobré Vodě se konala v sobotu 1. června 2002 prezentace skleněného oltáře od sklářské výtvarnice Vladěny Tesařové. Oltář má barvu lesní vody nazelenalého odstínu, váží téměř 4 tuny a mezi ústřední postavy patří sv. Vintíř (německy Gunther). Tento benediktýnský mnich a poustevník z 11. století sloužil Bohu i lidem v okolí Dobré Vody.

Historik doc. Royt z Karlovy univerzity přiblížil časové období sv. Vintíře i jeho osobnost.

Páter Karlheinz Frühmorgen, duchovní rádce organizace Ackermann-Gemeinde z Würzburgu, hodnotil dobu

sv. Vintíře po duchovní stránce a položil světcí řečnickou otázku, jaký materiál používal pro šíření křesťanství a pro stavbu mostů mezi Čechy a Němci. Zdůraznil, že základními kameny tehdy i dnes jsou příroda, člověk, ticho, víra a misie.

Slavnostní atmosféru umocňoval sbor sv. Vladimíra z řeckokatolického kostela sv. Klimenta v Praze. Staroslověnskými písněmi vytvořil nadčasové spojení mezi současností a dobou sv. Vintíře.

Následující den v neděli 2. června byla sloužena rovněž v kostele sv. Vintíře při tradiční pouti pontifikální mše svatá a žehnání skleněného oltáře. Bohoslužby se zúčastnili biskup Antonín Liška z Českých Budějovic, emeritní biskup Franz Xaver Eder z Pasova, zástupci klášterů v Niederalteichu, v Břevnově a další hosté. Oba biskupové shodně vyjádřili přesvědčení, že Dobrá Voda se stává důležitým místem setkávání Čechů a Němců, kde se vytvářejí dobré sousedské a přátelské vztahy na základě křesťanských hodnot.

Dr. J. Nový KR Dobrá Voda

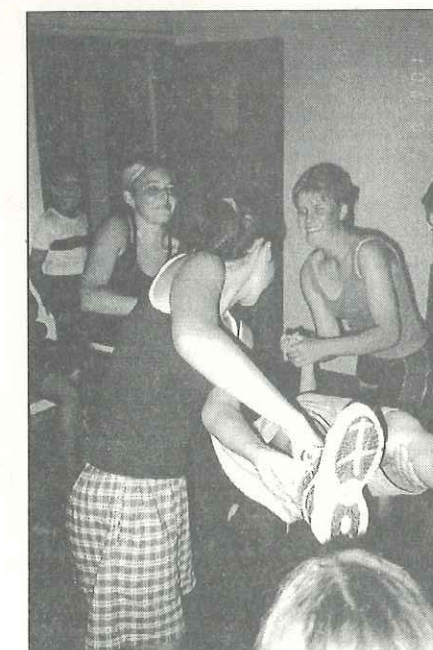
Ilustrační foto z interiéru kostela na Dobré Vodě.

Akce, na kterých byste neměli chybět

Letní tábory Kolpingova díla ČR

Centrální svaz KD ČR	07.-20.07.2002	Českovice u Blanska
KR Blansko	13.-19.07.2002	Kotvrdovice u Blanska
KR Starý Plzenec	13.-20.07.2002	Kašperské hory
KR Velká Losenice	13.-20.07.2002	Březová u Uh.Brodu
KR Velká Losenice	20.-27.07.2002	Březová u Uh.Brodu
KR Kunštát	21.-27.07.2002	Českovice u Blanska
KR Starý Plzenec	27.07.-04.08.2002	Starý Plzenec
KR Velká Bíteš	28.07.-03.08.2002	Českovice u Blanska
KR Dyjákovičky	04.-17.08.2002	Českovice u Blanska
KR Žamberk	10.-20.08.2002	Havlíčková Borová
KR Dobrá Voda u Hartmanic	17.-24.08.2002	Kvilda

Kolpingovo dílo provozuje rekreační zařízení v Českovicích u Blanska, které leží v nádherné oblasti Moravského krasu. Je tedy ideálním místem pro pořádání letních táborů, setkání mládeže, rodinných rekreací Všem zájemcům nabízíme volnou kapacitu v termínu 17. - 31.srpna !

